ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 9 ВЕРЕСЕНЬ 1995

No. 9 SEPTEMBER 1995

ПРОМІНЬ

РІК XXXVI ВЕРЕСЕНЬ Ч. 9

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор ..... Олена Гринь
Редактор англомовної частини ..... Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор ..... Сільвія Анклевич

PROMIN
842 Main Street, Winnipeg, Manitoba
Canada R2W 3N8
Tel.: (204) 589-0723 Fax.: (204) 586-3618

Річна передплата в Канаді $20.00
Передплата до інших країн ..... US $25.00
Одне число $2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN

VOL. XXXVI SEPTEMBER No. 9

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

Monthly

Editor ..... Olena Hryn
English Editor ..... Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator ..... Sylvia Anklewich

PROMIN
842 Main Street, Winnipeg, Manitoba
Canada R2W 3N8
Tel.: (204) 589-0723 Fax.: (204) 586-3618

Subscription in Canada $20.00
Other countries ..... US $25.00
Single copy $2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Pulication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Manitoba, Canada

ЗМІСТ

Життя і культура
49-ий Крайовий З'їзд СУС 1
Наталія Когуська — Слово з нагоди 35-ліття "Променя" 1
Олена Гринь — Преса - це життя народу, Помер Іван Кедрин-Рудницький 4
19-ий Собор Української Православної Церкви Канади 5
Олена Гринь — Рефлекції після Собору 5, 6
Степан Плахтин — Вісті з Бразилії 6
Андрій Козуб — Чарівне Полісся 8
Громадська хроніка
Діяльність СУК відділу ім. Л. Українки, Віндзор, Онт. 9
З діяльности громади Св. Володимира, Содбурі, Онт. 12
Многая Літа, Лондон, Онт. 13
Збори відділу СУК ім. О. Кобилянської, Витків, Саск. 13
Нашим дітям 14
Квіти незабутнім 15-20
Посмертні згадки: Бл. п. Марія Григор, бл. п. Олена Венгер, бл. п. Текля Сіра.
Вісті з Централі 21, 22

CONTENTS

News from the National Executive 23
Museum 50 – Celebrating a Half-Century of the Ontario Ukrainian Museum of Canada – Claudia Mykytiuk 24
Na Mnohi Lita! Helen Shewchuk Celebrates 90th Birthday 27
Na Mnohi Lita! Anna Gregory's Harvest of Memories in her 98th Year 28
"It Couldn't Be Done" – Lillian Gregory 31
Current Affairs: Ambassador for Canadian Literature Organizes Exhibition in Ukraine 32
Current Affairs: U.O.C.C. Survey Results (News from the National Office continued) 32
Promin Press Fund 33

На першій сторінці обкладинки:
35-ліття журналу "Промінь"

49-ий КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

10-го — 13-го серпня, 1995, Колоні Готель, Торонто, Онт.

Від 10 до 13 серпня 1995 р. успішно відбувся 49-ий З'їзд СУС Канади. **Стефан Франко** із Саскатуну був перевибраний голосою СУС Канади, **Дмитро Шпитковський** із Гримсбі — головою ТУС Канади, **Орися Сушко** із Гамільтону була перевибрана головою центральної управи Союзу Українок Канади, **Таня Мисак**, молода студентка із Саскатуну, вибрана головою СУМК.

Треба відзначити, що велике число СУМКівців зробило цей з'їзд молодшим, а значить і кращим. Як згадано в "Українському Голосі" — "Присутність СУМКівських делегатів на З'їзді — це був подих свіжого повітря із прерій.

СУМКівці фактично домінували на цьому з'їзді і це до великої міри залишило приємне враження".

Треба згадати, що Союз Українок Канади — це перша організація в СУС.

Вже в 1991-му році Союз Українок Канади святкував своє 65-ліття.

З'їзд відзначив 85 літ "Українського Голосу" і 35-ліття журналу Союзу Українок "Променя".

Головним промовцем на сесії СУК була довголітня редакторка журналу (від часу заснування в 1960 році до 1990 року), пані Наталія Когуська.

Наталія Когуська

СЛОВО З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ "ПРОМЕНЯ"

Доповідь виголошена на З'їзді Союзу Українок Канади в Торонто 11 серпня 1995 р.

Перш всього щиро дякую центральній управі Союзу Українок Канади, а зокрема з'їздовому комітетові за привілей, завдяки якому я маю велику приємність бути тут сьогодні, радіти виявом Вашої уваги до мого скромного слова, приємно вітати цей черговий з'їзд складових організацій СУС і всіх його учасників.

Цей рік багатий у нас на святочні відзначення. Особливо в Манітобі. Цей дорогий нам, нічим незамінимий "Український Голос" відзначує своє 85-ліття у незвичайних важких умовинах, провід якого в цей час є в руках одної з нас, колишньої сумківки Анни Ралько, як президента Видавничої Спілки "Тризуб". А це щось для нас значить. Ну, а так провінція Манітоба святкує своє 125-ліття, прем'єром якої є прихильний українцям Ґері Фільмон.

Відзначування якоїсь особливої події в житті громадськім увійшло вже в традицію в культурних звичаях нашого життя в Канаді. І чим більше таких незвичайних подій з минулого, тим багатшою стає духово та організація чи й дане суспільство. Висловлюю признання з'їздовому комітетові, який поруч багатьох важливих справ організації вважав за доцільним присвятити частину програми З'їзду нашій пресі.

Преса — це могутній чинник в житі громади, організації, а в тому і народу. Завданням кожного часопису чи журналу є відобразити на своїх сторінках дух часу, події, що хвилюють нашим життям, преса є нашим літописом, добра преса будує світогляд громади, скеровує наші думки до певної мети. Вона є впливовим промовцем на довгі роки, пам'ять наша не все зберігає що ми слухаємо, а написані рядки промовлять до нас знову і знову.

Редактор пані Наталія Когуська

От хоч би взяти початки жіночого руху в Україні в минулім ст., від Наталі Кобринської й Олени Пчілки, які у найтрудніших умовинах тодішнього суспільного ладу, щоб закрипіти почату працю над освітою жінки, звільнити її від убожества і темноти, вдалися до писаного слова, започаткували, зорганізували і видали збірник п.н. "Перший Вінок" чим увіковічнили себе і ту ідею, яку вони проповідували. Кобринська писала опісля таке: "Ми поклали собі метою впливати на розвій жіночого духа, бо література все була вірним образом ясних і темних сторін суспільного ладу, його потреб і недостатків".

Наталя Кобринська в тих часах розуміла завдання жіночих організацій, їхню ролю в розвитку національнім і культурнім і що лише власна преса, журнал чи часопис дадуть жіноцтві потрібну поживу для їхнього духового розвитку. Тодішні умовини українського життя в Україні не дозволили Кобринській розгорнути вповні видавничу діяльність, про яку вона мріяла, та зате її послідовниці проводили в життя ці мрії.

Бо хто з нас в Канаді, особливо, ті, що цікавляться історією жіночого руху не пам'ятають тих журналів як "Жіноча Доля", "Нова Хата", "Жіноча Воля" , журнал "Жінка", журнал "Українка", а в Києві 1908 року редагувала Олена Пчілка часопис "Рідний Край". З тих журналів чи часописів ми ще й досі наче з глибокої криниці черпаємо для себе потрібні знання. Всі ці журнали сьогодні є унікатами, цінними для музейних та архівних вартостей. Мають і тепер свої журнали, або сторінки жіночої організації в Канаді, Америці і в Україні.

Наш журнал ще дуже молодий, щойно на 35-му році свого життя. Організуючи його, ми заповідали йому блискучі стежки, що поведемо його дорогами нашого самостійницького ідеалізму, бо ж нам, у кожний час треба бачити світ як на долоні з його швидкими подіями, а наш український світ зокрема, і відповідно до нього застосовуватись. В нашому громадському житті, якому журнал мав служити, він мусів бути дороговказом, інформатором, лучником нашої думки, а також постійно нести слово віри в наше призначення та заохоту до праці.

Змагаємось за духове обличчя Українки у світі, шукаємо стежок до серця молодшого покоління, гострімо наше рідне слово та одухотворюємо його пошаною і любов'ю. Будяться у нас непереможні бажання показати світові зразки великих, культурних, мистецьких надбань нашого народу в Україні і відтворювати наше громадське життя в Канаді у всіх його ділянках. Тим способом хочемо виплекати в серці молодшого покоління гордість за талановитість і багату культуру нашого народу в цілому. Це наша, так звана організаційна програма, а журнал "Промінь" є її речником.

Можна знов повторити, що наш журнал ще дуже молодий, що наше жіноцтво ще не мало нагоди його пізнати й загально оцінити в розумінні нашого власного самостійного здобутку. Журнал має свою історію, про яку власне мені хотілось би хоч дещо сказати.

От правдою є те, що перед появою журналу до 1960 ми мали Сторінку Союзу в "Українському Голосі" від 1926 року. І саме тепер на

наших святкуваннях 35-ліття "Променя" членства по відділах, виголошуючи святочне слово про журнал починають його від 1926 року і всю свою увагу присвячують Сторінці у всіх її деталях, а що більше — є таке розуміння й його дуже часто повторюють ніби журнал "Промінь" започаткували тому, бо не ставало місця на Сторінці для нашої праці. Це не правильно. Це наче б якесь оправдування перед кимсь, що прикро вражає. Можливо, що тоді були на те певні причини, яких не слід повторювати. Сторінка в "Українському Голосі" зробила добру роботу, послужила організації в трудні початкові часи. Провід організації оцінив це добро, віддячився зі своєї сторони досить багато і фондами і передплатами. В бюджеті Централі кожний відділ раз у рік складав дари і ще тепер складає на "У.Г.".

Журнал "Промінь", організація Союзу Українок Канади покликала до життя не тому, що не ставало місця на сторінці, а тому, що **ми зробили один крок наперед**, тому, що ми вийшли з вужчого кола і прилучили себе до суспільства загального, де ми могли показати себе та вкласти частину нашого "Ми" до загальної скарбниці, про що мова у моїм слові буде далі. "Промінь" з днем появи на світ підніс авторитет організації, наче доповнив її потреби. Початки 35-ліття журналу мають свою історію, журнал "Промінь", так само як і все інше, проходив труднощі і болі свого народження. Були між нами й такі, як це буває в організації, люди з різними поглядами на дані справи, хоч і мали добру волю, але не вірили в потребу журналу, страхалися видатків, бо завжди бракувало грошей, а найважніше чим оперували це мовою, мовляв не буде кому читати, що за десять-пятнадцять років не буде Союзу Українок Канади, що не буде в Канаді української мови. Такі думки ще в сорокових і п'ятидисятих роках нуртували серед нас та губились десь у метушні тодішніх потреб, бо ми не вірили що зможемо...

Це мені пригадує історію, що хтось спитав одного чоловіка, де беруться винаходи. Подумав чоловік і каже: є гурт людей, які хочуть щось нове, досі ніколи небувале зробити, отже плянують, дискутують, проводятиь експерименти і все це їм не вдається тож зневірившись махнули рукою й забули. Але був між ними один дурень, який вірив про можливість, вірив що зможе, тож мовчки тихо, довго і вперто працював і зробив...

Проведена кампанія 1959 року за передплатами журналу наперед принесла нам 700 передплат по три доляри за однорічну передплату. Тих грошей стало нам на оплату першого числа. Сподівались, що новий рік принесе нам нових читачів і нові доляри. І хоч наспіли нові передплати, то прийшли непередбачені видатки. Централя Союзу в Едмонтоні роблячи аплікацію до поштового уряду несвідомо подала "Промінь", як членський журнал, тому так вийшло що журнал пішов оплатою пошти першої кляси. Пошта тоді була в руках федерального уряду і поправити це не було так легко. Це були тривожні вісти, — страх, щоб не заломитися на перших числах. Але саме в той час перебував у Вінніпегу посол федерального уряду Микола Мандзюк і за нашим проханням, розглянувши справу, разом з іншим послом М. Старом цю помилку направив, а перших три числа журналу ми солено оплатили і не тільки що вичерпали всі фонди, але задовжились.

Очікуване перше число журналу, хоч і тривожило нас, викликало широке зацікавлення. Це ж було щось цілком нове у нас — наш самостійний жіночий журнал. Як зустріне його членство нашої організації? Інші думки нуртували поза рямками нашої організації: поява будь якого видання в українському світі в Канаді вважалася здобутком культурним, здобутком для української громади, для суспільства взагалі і викликала загальне зацікавлення.

І так перше число заповідженого журналу "Промінь" побачило світ на початку січня 1960 року, а до читачів наспіло перед самим українським Різдвом. Поетичним різдвяним віршем зустріла перших читачів перша сторінка поезією Уляни Кравченко, де вона між іншим каже:

"В ясну майбутність відкриті брами
Їдім бадьорі, — правда за нами!

(Продовження в наступному числі)

ПРЕСА — ЦЕ ЖИТТЯ НАРОДУ

Нещодавно питання "бути чи не бути" стояло перед щоденником "Свободи". З волі українців, які розуміють значення преси, щоденник "Свобода" залишається щоденником.

Ця справа "бути чи не бути" актуальна й для нас. Як писав відомий журналіст Іван Кедрин, наша преса завжди була в дефіциті. Ми також існуємо завяки щедрий підтримці наших передплатниць. Журнал "Промінь" на такій основі видається вже 35 років. І поки ми затримаємо нашу українську пресу, доти ми існуватимо як українці (чи нехай уже — канадці українського походження). З втратою української преси ми і своє "українське походження" стратимо.

Справа української преси і в Україні сутужна (брак паперу, грошей і т.п.) Преса в зрусифікованій Україні потрібна більше як життя, це — життя народу. І Україна старається якось втримати ту пресу і, навіть, в таких умовах як тепер, відважується видавати газети з нічого. То ж гідно було б нам не тільки втримати свою українську пресу, а й стати в допомозі Україні.

Наскільки наш журнал був корисний для читачок журналу "Промінь" можна побачити з листа довголітньої читачки (від першого числа) журналу пані А. Романович з Гефорд, Саск. "Я високо оцінюю "Промінь", який дав мені багато помочі в свідомості на народнім полі і церковнім. В 35-річчя "Променя" посилаю $50.00 на журнал, редакторці пані Когуській желаю кріпкого здоров'я, редакторці пані Гринь і всім працівникам желаю успіху у праці. Щасти вам Боже!"

ПОМЕР ІВАН КЕДРИН-РУДНИЦЬКИЙ

Іван Кедрин-Рудницький був людиною високої культури і винняткового почуття гумору. Він був вояком, політиком і журналістом.

Його сестра Мілена Рудницька — засновниця і довголітня голова Союзу Українок в Західній Україні, організаторка Світового Конгресу Українського Жіноцтва у Станіславові в червні, 1934 року. Іван Кедрин-Рудницький був прихильником жіночого руху, а сестра Мілена була тією ланкою, що зв'язувала його з Союзом Українок.

До останніх днів працював Іван Кедрин-Рудницький в редакційній Колегії щоденника "Свобода" та був співредактором журналу "Вісті комбатанта". На протязі 20-ти років писав свої редакційні статті до "Свободи".

Іван Кедрин-Рудницький був дійсним членом НТШ і став ним, як пише сам, "завдяки книжкам історично-політичної тематики".

Далі в листі до журналу "Віра" (ч. 3 1992) пише таке: "Повторяю, що журналістом не мусить бути абсольвент журналістичного факультету. Такі факультети постали щойно у 20-х роках нашого сторіччя, а історія преси датується від Великої Французької Революції. Як у кожній професії добрим професіоналом є той, який має три прикмети: **талант, освіту і роботящість**". Без сумніву, ці прикмети Іван Кедрин мав і тим визначився як один із передових журналістів діяспори. Помер Іван Кедрин-Рудницький на 99-му році життя в Нюарку, США. *О.Г.*

19-ИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Від 11-го до 16-го липня відбувся собор УПЦК в Вінніпезі. Собор вибрав голову Президії Консисторії УПЦК в особі о. д-ра **Олега Кравчука** та нову Консисторію:

Західня Єпархія:
о. Микола Дерев'янка
о. Андрій Ярмусь
Одарка Соджонкій
Василь Муканик
Іванна Рак

Середня Єпархія:
о. Андрій Лакуста
о. Тарас Маковський
о. Яків Рибалка
о. Василь Василів
Павло Глек
Василь Балан
д-р Наталія Апонюк

Східня Єпархія:
о. Михайло Скрумеда
о. Ігор Куташ
Уляна Криворучко
Віктор Гетьманчук
д-р Олександер Мельник

На Собор наспіла вістка з України про смерть **Його Святості Патріярха Володимира**. Собор виніс співчутливу резолюцію:

"Дев'ятнадцятий Собор Української Православної Церкви в Канаді, зібраний в місті Вінніпезі, Манітоба, 11-16 липня 1995 року, — з глибоким смутком прийняв вістку про відхід у вічність світлої пам'яті **Святішого Патріярха ВОЛОДИМИРА** (Романюка) 14-го липня, в місті Києві.

Зворушений Його привітом нашому Соборі, якого доручив Його представник, о. протоієрей Петро Бойко, — XIX Собор висловлює щиросердечне співчуття братам і сестрам — всім вірним Української Церкви Київського Патріярхату і долучує свої молитви до їхніх за впокій душі ревного і відважного ісповідника Українського Православ'я, та за скоре поєднання всіх віток Православної Церкви в Україні в одну Автокефальну Українську Православну Церкву.

Христос посеред нас!

† **ВАСИЛІЙ**,
Архиєпископ Вінніпегу,
Митрополит Української Православної
Церкви в Канаді."

РЕФЛЕКЦІЇ ПІСЛЯ СОБОРУ

Велику увагу на Соборі було призначено питанню вживання англійської мови в церковних Богослуженнях. Нам всім відомо, як не раз в нас говориться, що потопаючий хапається за соломинку. Отак ми хапаємось за введення англійської мови в Церковних Богослуженнях.

Не раз ми чуємо і часто пишем, що мова — це душа народу. Це правда. Але правдою є і те, що мову тяжко затримати, коли ми живемо в неукраїнському оточенні, коли ми її рідко вживаємо і коли ми нею рідко читаємо.

Одначе, втративши мову, ще можна затримати українську душу. Це тоді, коли ми плекаємо українську духовість, тобто з повагою говоримо про наших батьків, про нашу українську культуру, про нашу українську православну церкву.

І не обманюймо себе тим, що тратимо членів нашої церкви (наших дітей) через не вживання англійської мови в церковних Богослуженнях

Ми тратимо їх через те, що ми, з тих чи інших причин (може від нас незалежних), не прищепили їм української духовости. Це ми не зробили в родині, в громаді, в церкві.

Християнських церков багато і потрібно проповідувати християнську мораль, але це однак не робить з нас українських практикуючих християн, бо чому тоді наша молодь хоче "більше духовості" і що вона під цим розуміє? Чи, можливо, вона й сама не усвідомлює, де ту духовість шукати. Коли ми поцікавимось англійськими (чи будь якими іншими) церквами, побачимо, що молодь і там не знаходить досить духовості — їхні церкви порожніють.

То ж виходить, що та духовість мусить виростати на якомусь грунті, мусить її щось живити.

В нашій українській православній церкві — це наше українське коріння, бо хто відірвався від кореня і прищепився до чужого дерева, не знайде там духовости і не виросте з нього самостійно думаючої людини. І тут англійська мова йому не поможе, як того потопаючого соломника, за яку він вхопився,

Отже виходить, що справа не в мові, а в тому **що** ми слухаємо тією мовою і **чого** ми навчаємось.

Наша українська православна церква тому і є українською, що береже наші традиції, нашу культуру. Нас повинні чарувати Богослуження українською мовою з чудовими українськими обрядами і українськими співами. І не так багато вже треба розуміти по-українському, щоб єднатись з Богом всім своїм єством. Ну, а тим, хто хоче вглибитись в слово Боже, священик може пояснити його по-англійському. Отже, ми не повинні цуратись нашої церкви (ніби то через незнання української мови); не цуратись місця, де ми відпочиваємо душею і тілом, де ми спілкуємось з Богом не тільки словом, а цілим своїм єством, де ми слухаємо проповіді, насичені не тільки християнським, а й українським змістом. А коли ми це все згубимо, то не спасе нас суха схоластична наука англійською мовою і дарма шукати духовости там, де її нема.

То ж дбаймо про нашу українську православну церкву, про нас самих і про наших дітей, щоб їм не бракувало духовости в нашій церкві, і щоб вони не стали шукати її поза стінами нашої церкви.

Даймо нашим дітям християнську духовість, яка стоїть на національному грунті!

О.Г.

ВІСТІ З БРАЗИЛІЇ

ВШАНУВАННЯ ФУНДАТОРІВ

21 травня 1995 р. парафія св. Архистратига Михаїла на Вілла Гваїра, Куритиба, Парана, Бразилія, мала уричистий день: вшанували пам'ять фундаторів парафії УАПЦеркви і відзначили День Матері. Цей осінній день пройшов при сонячній погоді та при великій участі нащадків фундаторів і членів парафії.

Урочистість започаткувалася Службою Божою. Правив її новий Архиєрей, Преосвященний єпископ Єремія Ференц у сослуженні недавно висвяченого о. Павла Гулевича. Гарно співав церковний хор під керівництвом проф. д-ра Романа Орищина.

Після Святої Літургії була відправлена спільна Панахида за спокій душ усіх померлих фундаторів парафії.

Владика Єремія в асисті о. Павла Гулевича та іподиякона Володимира Дубського посвятив бронзову таблицю з написом фундаторам парафії. Церковний хор проспівав "Чуєш, брате мій".

Після вшанування фундаторів парафії Владика Єремія проспівав "Акціос", встановлюючи цим Всч. о. Павла Гулевича настоятелем парафії св. Архистратига Михаїла.

Парафіяльна рада і сестрицтво св. кн. Ольги приготували смачний обід, в міжчасі якого церковний хор проспівав дві пісні: "Мої ясени" і "Реве та стогне Дніпр широкий", вшановуючи цією останньою піснею незабутнього Кобзаря Тараса Шевченка, про якого знає кожний парафіян, включно з дітьми. Обід закінчився популярним "бінго".

Парафія св. Архистратига заснувалася в 1930-му році, коли була відправлена Служба Божа в домівці уже покійного Андрія Козла. Там же було вибрано першу парафіяльну раду на чолі з уже покійним Прокопом Моркотуном, бувшим старшиною при штабі Головного Отамана Симона Петлюри. Відразу ж парафія взялася за набуття терену під майбутній храм. Прокіп Моркотун постарався в господаря дільниці, який саме парцилював свою землю в дільниці міста Куритиби, яка тоді стояла пусткою.

Терен набуто, та треба було подбати про будову храму. А що в тому часі парафію творити щойно прибулі українці, головним чином з Галичини, відразу виникла трудність з грішми. Один з фундаторів парафії, на зібранні громади, заявив: "Коли я виграю гроші на лотереї, то за ці гроші ми збудуємо свою церковцю". Так і сталося. Андрій Орищин виграв на лотерії і в скорому часі постав невеличкий дерев'яний храм, навколо якого об'єдналася уся громада теперішньої Вілла Гваїра".

Підростаючи нове покоління та приїзд нової еміграції змусили парафію подумати про будову нового храму. Інженер Серафим Волошин виготував проєкт нового храму і парафія приступила до його здійснення. Храм збудований в 1954-му році, Блаженної пам'яти Митрополит ІОАН Теодорович посвятив його.

Після посвячення меморіяльної таблиці проф. д-р Роман Орищин (він же і полковник у відставці паранської військової поліції) забрав слово та схаректеризував кожного окремо фундатора, яких знав особисто, та віддав поклін своєму батькові, Андрієві Орищину. Роман Орищин, як і його брати Мирослав і Надьо, виросли при церкві, обслуговуючи священиків. Сьогодні усі три співають у церковному хорі. Що більше, їхні діти і внуки пішли слідом за щасливцем, (бо виграв гроші на лотерії для започаткування будови храму), Андрієм Орищином і працюють для парафії та відвідують Богослужения.

Коли всі учасники розходилися по домівках, стався прикрий трагічний випадок: сестриця Софія Кошова, при переході дуже рухливої вулиці, стратила життя, що принесло великий смуток для всіх парафіян. Наступного дня на похороні зібралося багато українців з цілої української Куритиби, щоб відпровадити на вічний спочинок дорогу діяльну сестрицю Софію Кошову.

Ст. Плахтин

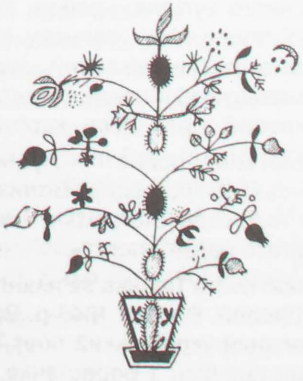

Андрій Козуб

ЧАРІВНЕ ПОЛІССЯ

(Закінчення)

Місто Волинь вперше згадується в літописі 1018 року, в якому літописець пише, що тут жило слов'яно-руське плем'я, відоме під назвою дулібів, пізніше бужан, котрі згодом стали називатися волинянами.

Складною історією дихає із своїх глибин волинська земля. З 10-го століття входила вона до могутньої Київської Русі, пізніше її завоювала Литва, а після унії 1569 р. між Литвою і Польщею, потрапила Волинь у володіння польських королів, але нащадки волинян не поступилися Королівській Польщі, ані не присягали московським царям. Територія Волині століттями була покрита кривавим відблиском повстань поневоленого народу, і ці нащадки своїх славних предків створили Поліську Січ в 1941 р., а пізніше, збройну боротьбу повела проти окупантів героїчна Українська Повстанська Армія (УПА).

Історичні долі Волині... Давня слава землі волинської міцно тримається в пам'яті волинян, не вицвітає, не вивітруються із сторінок історії.

Сучасна Волинська область находиться на північному Заході України. Область межує на півдні з Львівською, на сході — з Ровенською областями, на півночі з Брестською областю Білорусії, а на заході з Польщею.

В області багато лісів, майже 22 проценти території вкрито ними, незлічена кількість чагарників, баліги й торфовищ, а також рік і озер, яких є понад 220, і одне з найбільших на Україні — озеро Свитязьке. Область має дуже багатий тваринний світ. В області є великі поклади кам'яного вугілля, крейди, керамічної та гончарної глини, піску, вапняку. Клімат області помірно-континентальний, зима м'яка. В області вирощують пшеницю, жито, ячмінь, гречку, цукровий буряк, льон, картоплю.

Найбільші міста області — Луцьк, Ковель, Нововолинськ, Володимир Волинський. У кожного з них своя біографія, інколи вона охоплює багато багато століть.

З історією міста Луцька зв'язані біографії визначних людей. Восени 1846 р. Волинь відвідав геніяльний український поет Т. Г. Шевченко, повертаючись з Берестечка, він побував проїздом у Луцьку. З 1878 по 1881 рік в Луцьку жила видатна українська письменниця Леся Українка.

За Люблінською унією 1569 р. Луцьк перейшов під владу Польщі, а це привело до посилення національно-релігійного гніту. Ще більших утисків зазнали жителі міста укладення Берестейської церковної унії 1596 р. одним із ініціяторів якої був луцький єпископ К. Терлецький. Видатний український письменник полеміст І. Вишенський, який бував у Луцьку, гнівно затаврував цього вірного слугу уніятської церкви: "Згадай єпископе луцький, скільки за свого священства живих людей мертвими до Бога поклав; одних зарубав, інших потопив, третіх вогнестрільною смертю життя позбавив".

Значну роль у боротьбі проти наступу католицизму та уніятства, проти національного і релігійного гноблення українського народу відіграли братства — релігійно-національні організації, які виникли в містах навколо парафіяльних церков. Братства вели активну ідеологічну боротьбу проти єзуїтів та унії, проводили широку культурно-освітню діяльність, відкривали школи, шпиталі, друковані. Братства боролися за збереження національної самобутності українського народу, його мови і культури.

В кінці 17 і на початку 18 століття на Правобережній Україні знову посилилась національновизвольна боротьба.

Чорним шляхом запалало,
І кров полилася
Аж у Волинь, —

писав Т. Г. Шевченко, зображуючи повстання в Україні в 1768 році. З 1795 р. західноволинські землі було воз'єднано з Лівобережною Україною, яка входила до складу Росії, а з 1921 року за Ризьким договором Луцьк відійшов до Польщі і став воєводським містом з вересня 1939 р.

Волинь ввійшла до складу Радянської України, а від 4-го грудня 1939 р. було утворено Волинську область з центром у місті Луцьку.

"Молода Україна" 1984 р.
(Допис скорочено, О.Г.)

ДІЯЛЬНІСТЬ СУК ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ
ВІНДЗОР, ОНТ.

РІЧНІ ЗБОРИ

Річні збори відділу відбулися 8-го листопада 1994-го року. Присутніх членок було 35, відділ нараховує 75 членок. За 1994 рік відбулось 9 місячних зборів і 8 засідань управи. Збори відкрила голова Марія Старух, молитву провів о. настоятель Михайло Скрумеда. Однохвилинною мовчанкою вшанували померлих членок.

Голову відділу Марію Старух було вибрано головою зборів, Марію Михальчук секретаркою. Після прочитання протоколу минулих річних зборів слідували привіти, звіт управи і звіти комітетів.

Отець Скрумеда в своєму привіті побажав всім членкам здоров'я, згоди та успіхів в праці. Від управи громади і відділу ТУС зачитали писемні привіти.

Слідували звіти управи і комітетів. Звітували: заступниця голови М. Гриньків, секретарка М. Михальчук, кореспондентська секретарка О. Друль, фінансова секретарка М. Джірард, реф. "Променя" Л. Боднарчук, від КУК Серафима Марзото і Віра Ткачук, від Комітету Многокультурности і льокальної Жіночої Ради Марта Петрук і А. Ткачук.

За працю кіоску звітували Галя Фенканин і Діяна Леслі. За контрольну комісію звітувала Галина Мельничук.

За культ-освітній комітет дала звіт О. Друль, а саме: відбули Йорданську вечерю, свято Л. Українки — Т. Шевченка разом з ТУС і громадою. В час великого посту проводили лекції писання писанок. Влаштовували Весняний чай і спільне Свячене. Відбули громадський пікнік "Карусель народів". Святкували "Рік Родини". На цьому святі вручили стипендії двом студентам — Тані Скрумеді і Анні Марзото. Головним промовцем на святі був отець Скрумеда. Відділ влаштовував Свято Книжки, свято св. Миколая, влаштовував базар разом з громадою. На кінець свого звіту О. Друль подякувала своїм співробітникам — добродійці Метулинській і О. М. Скрумеді.

Від добродійного комітету дала звіт А. Букса. Член комітету відвідують хворих, дарують їм дарунки в час свят.

Завдяки успішному "комітету вареників" відділ дав поважну суму на церкву та різні добродійні цілі, посилає делегатів на різні конференції, симпозіуми і з'їзди.

Відділ опікується дитячим Садочком, помагає СУМК, опікується музеєм.

Контрольна комісія подала фінансовий звіт. Дано абсолюторію уступаючій управі. Голова подякувала членкам за віддану працю і запросила всіх на вечерю до ресторану "Top Hat".

Управа відділу на 1995 рік.
Стефанія Коростіл — *голова*
Маріянна Гриньків — *І-ша заст. голови*
Катерина Мойсюк — *ІІ-га заст. голови*
Марія Михальчук — *рекордова секретарка*
Оля Друль — *кореспонденційна секретарка*
Лідія Лист — *реф. "Променя"*
Оля Друль — *бібліотекарка*
Серафина Марзото — *реф. СУМК*
Сирафина Марзото і Віра Ткачук — *представниці до КУК*
Анна Ткачук і Марта Петрук — *ком. багатокультурности і місцева Жіноча Рада*
Галина Фенканин і Діяна Леслі — *кіоск*
Контрольна комісія: Една Войцик, Анна Ткачук і Галина Мельничук

Комітети: *культ-освітній* — Оля Друль, добр. Надія Метулинська, *добродійний* — Анна Букса, Галина Панчишак, Ілийн Масляк *товариських імпрез* — Соня Давибіда, Ілийн Масляк, Г. Паленчук, Віра Ткачук *телефон* — Соня Давибіда, Софія Ривак, Марія Вахна, Галина Паленчук *музейний* — Ольга Торошенко, Марія Гнатюк, Стефанія Коростіл, Стефанія Заборонюк, Лідія Лист, Една Войцик і Марія Прокопчук.

Марія Михальчук, секретарка

Оля Друль, реф. культ. освітнього комітету

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВІНДЗОР, ОНТ.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ
Комітет музею прибрав залю чудовими рушниками з різних частин України

Комітет музею (зліва направо:) Стефанія Коростіл, Стефанія Заборонюк, Ольга Торошенко — голова комітету, Маруся Гнатюк, Марія Старух — голова відділу, Лідія Лист, Марія Прокопчук, Една Войцик.

РІК РОДИНИ

Моделює вишиту суконку Стефанія Коростіл

Пані Віра Ткачук (посередині) вручила стипендію Анні Марзотто і Тані Скрумеді

ЧЛЕНКИ НАГОРОДЖЕНІ ГРАМОТОЮ 25 ЛІТТЯ ЧЛЕНСТВА

Зліва направо: Катерина Мойсюк, Іванна Залужна, Ніна Косик (приймає дочка Соня Мекмалим) приколюють відзнаки — 1-ша заст. Стефанія Коростіл, 2-га заст. Маріяна Гриньків і Марія Старух — голова відділу 1994

СВЯТО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Виступають діти Садочку (зліва): Стефанія Фенкевич, Ліса Пинсанол, Марко Метулинський, Наталія Фенканин, Наташа Мекмалин, Ерин Діжардин. Спереду: Лариса Мекмалин, Рефіел Діжардин

З ДІЯЛЬНОСТИ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА, СОДБУРІ, ОНТАРІО

Зліва перший ряд: Орися Сушко - голова СУК Канади, Галина Белроз - голова СУК в Содбурі, Г. Пігурська - головна кухарка
другий ряд: Людмила Онгаро - секретарка, Розалія Худчак - скарбниця, Галя Щерблюк - голова СУК на Східню Канаду, Ніна Копач - заступниця голови в Содбурі

В 1994 рік СУК ім. княгині Ольги знов провів велику працю при громаді св. Володимира в Содбурі. Починаючи з обідів, які в скорому часі стали популярні кожного місяця, організація також вклала багато зусилля на Весняний та Осінний Чайок. Люди міста Содбурі прибули на ці Чайки чисельно — на гутірку, як також подивитися на різні українські мистецькі вироби чи купити дещо із смачного печива.

На заклик на допомогу "Дітям Чорнобиля" відгук громади був дуже добрий. Зібрані фонди були вислані.

Рік 1994 ця був "Рік Родини". В цей рік припало якраз святкування 50-ліття подружжя Шкрабиків. Пані Марія Шкрабик за свої довгі роки праці при громаді св. Володимира дістала відзначення як "Мати цього Року", яке було опублікована в Содбурській газеті.

В вересні 1994 року Содбурська громада святкувала 55-ліття заснування парафії св. Володимира. На цю подію прибув єпископ Юрій, як також визначні члени Союзу Українок Канади: пані Орися Сушко, пані Галина Щерблюк та гості з Су Ст. Марі, Торонта, Кірклянд Лейку та околиці міста Содбурі. Подія відзначилася вранці св. Літургією під проводом єпископа Юрія, а потім величавим обідом, під час якого були висловлені промови, заохочення до дальшої праці та побажання.

Окрім цих подій відбулося ще декілька інших імпрез СУК ім. княгині Ольги під проводом пані Галини Белроз з допомогою наших членкинь, як організування традиційного випродажу печива в час Великодня і Різдвяних Свят та випродаж під час літа. Вечорами були висвітлені фільми на тему 1000-ліття Християнства на Україні.

Також треба згадати, що під час року були відновлені дахи на церкві св. Володимира та в резиденції о. В. Шайковського. Відділ СУК ім. Княгині Ольги відновив резиденцію за свої кошти, також докупив і деякі нові меблі. В додаток СУК постановив давати по $500.00 на місяць на утримання церкви. Прихід СУК ім. Княгині Ольги виносив $131,050.03 на 1994 рік.

Щира подяка організації СУК ім. кн. Ольги, а особливо її управі: Г. Белроз — голові, Н. Копач — заступниці, добр. Шайковській заступниці, Л. Онгаро — секретарці, Р. Худчак — скарбнуку, Г., Пігурській — головній кухарці та всім тим членкиням, які уклали велику працю для добра нашої громади в Содбурі. Отцеві Віктору Шайковському за його духовне провідництво та підтримку у різних працях громади складаємо велику подяку. Щасти вам, Боже і в дальшій вашій праці.

Редакції "Промінь" даруємо $100.00.

В. Передерій, голова громади св. Володимира
Л. Онгаро, секретарка СУК ім. кн. Ольги

МНОГІ ЛІТА!
ЛОНДОН, ОНТ.

5 травня 1995 року Олена Яремченко відзначала свої 90 років з дня народження.

Відзначення 90-ліття відбулося в домі сина Бориса і Віри, внуків і правнуків, дальшої родини і приятельок із місцевої церковної громади Пресвятої Тройці в м. Лондон, до якої пані Олена належала, як і до відділу Союзу Українок, головою якого пані Олена в свій час була.

Після смачної вечері і молитви найближча землячка пані Олени пані Ніна Кузьменко привітала ювілятку і закликала до збірки на пресу (на "Промінь" $40.00).

Пані О. Яремченко народилася в селі Іванівка Решитилівського району на Полтавщині.

В 1943 р. виїхала з України з своєю родиною, в 1949 р. прибула до Канади.

В Україні залишився син Юрій, внуки та правнуки. Вони привітали писемно свою дорогу бабуню Олену з ювілеєм.

Побажаємо нашій ювілятці доброго здоров'я, Божого благословення та многі літа від усієї родини і друзів!

Присутній

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ СУС ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ
ВИТКІВ, САСК.

Річні збори відділу відбулися 7-го червня 1995 року у домі членки Дарусі Ткачук в присутності 8 членок. Збори відкрила голова Ґлорія Стокалко молитвою. Хвилиною мовчанки вшанували покійних членок.

Секретарка Даруся Ткачук прочитала звіт праці минулий рік. Касирка Рут Гриневич прочитала фінансовий звіт.

Контрольна комісія — Ольга Волошин і Савеля Будзяк подали свій звіт. За минулий рік ми мали чотири рази збори.

Наша праця

На початку року колядували на церкву. На Великдень мали посвячення писанок, пасок. На Проводи влаштували обід, в серпні місяці святило овочі і квіти, в жовтні посвячували збіжжя. По Богослуженні пробуємо мати Пот Лак обід. В липні місяці приймали участь у святі в Норт Бетелфорд, коли була візитиція Владики.

В Гефорд помагали з святкуванням 65-літнього ювілею відділу Союзу Українок Канади.

Їздили в Норт Бетелфорд на зустріч з головою СУК Орисею Сушко, провінційною головою на Саскачеван Зеновією Юзик і представницею музею СУС у Саскатуні Анною Клапоущак. Цього року дали грошову пожертву до відділу в Норт Бетелфорд. Продаємо квитки на розігравку для Мусею СУС в Саскатуні, для Інституту Петра Могили, для Провінційної Екзекутиви. Заплатили бюджет до Централі. Дали грошеву пожертву танцювальній групі у Виткові "Червона Рута", яка налічує 32 танцюристи. Посилаємо до "Променя" на нев'янучі вінки за покійних членок. Подарували $100.00 на Рідну школу в Норт Бетелфорд, дали $50.00 на орагнізаційний фонд Провінційного З'їзду (1994 р.). Послали $25.00 на Telemiracle у Саскатуні. Наймали майстрів поремонтувати баню на церкві, поставили нові двері і нові сходи в Народньому Домі.

Новий заряд на 1995 рік

Голова — Ганя Іанчук
Заступниця голови — Ґлорія Стокалко
Секретарка — Савеля Іванчук
Касирка — Савеля Бузяк
Контрольна комісія — Рут Гриневич і Ольга Волошин.

Ганя Іваничук, секретарка

ПРОСЬБА ДОПОМОГИ!

Наша Церковна громада Святого Духа у Витков, Саск. дуже потребує фінансової допомоги, щоб покрити церковну баню.

Наша громада складається лише з 10 членів і нам дуже тяжко з фінансами.

Через це просимо всіх бувших членів, приятелів, сусідів і читачів журналу по можливості дати нам фінансову допомогу.

Просимо пожертви слати на таку адресу:

Whitkow Ukrainian Orthodox Church Dome Fund
c|o R.R.I. Box 17 Whitkow
via Mayfair, Sask.
SOM 1S0

Ганя Іванчук
Кореспондентка громади

КАРНАВАЛ КУЛЬТУР 1995

Павільйон "Київ" Оттава

Стефан і Джейсон Линд пишуть писанки,
приглядаються: Стефанія Джонсон і Матвій Малярек

Маленькі танцюристи української школи при православній громаді.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У 10-ту річницю упокоєння нашої дорогої мами **Анни Гриньків**, котра відійшла у Вічність 5-го липня 1985-го року в Віндзор, Онт., посилаємо $35.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок в її пам'ять. Мама була членкою Союзу Українок у Віндзор і в Ґримсбі, Онтаріо. Вічна їй пам'ять!

Спомини про тебе мамо будуть завжди в наших серцях!

Син Богдан і Стефанія Гриньків
Ст. Дейвидз, Онт.

В незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Ореста Гуменного**, котрий відійшов у Вічність 19-го липня 1994-го року, дарую на пресовий фонд "Променя" $50.00. Вічна йому пам'ять!

Олена Гуменна
Ітонія, Саск.

БЛ. П. МАРІЯ ДОНАЛД, ЯЦИШИН, УКРАЇНЕЦЬ

В третю сумну річницю упокоєння нашої дорогої мами, бабусі і прабабусі, котра упокоїлась 1 серпня 1992-го року в Гамільтоні, в світлу пам'ять її замість квітів на могилу даруємо $50.00 на пресовий фонд "Промінь", який наша мама дуже любила читати.

Дорога Мамо! Ми Вас ніколи не забудемо. Вічна Тобі пам'ять!

Дочки: Віра Ковач з родиною
Леся Микитишин з родиною
син Борис Яцишин з родиною

БЛ. П. ПРОТОІЄРЕЙ ВАСИЛЬ БОЙЧУК

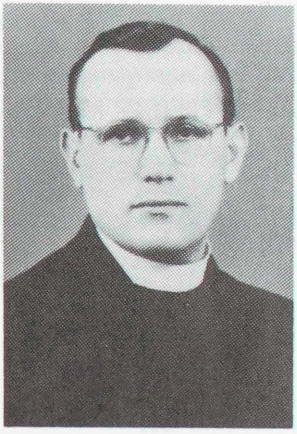

У п'яту річницю упокоєння світлої пам'яті **о. прот. Василя Бойчука**, який відійшов від нас у Вічність 17-го серпня 1990 року в Едмонтоні, як "нев'янучий вінок" на його могилу складаємо пожертву на пресовий фонд "Променя" 50.00 дол.

Молимо Господа Бога, щоб оселив душу спочилого слуги Свого о. Василя в Царстві Своїм, там де всі праведні спочивають. А добра пам'ять про вірного вже покійного священослужителя протоієрея Василя хай живе вічно між нами. Вічна Йому Пам'ять!

Дружина, добр. Ольга й діти:
Леся, Ярослав, Марта й Джим
Едмонтон, Альберта

Союз Українок Канади при Катедрі св. Івана в Едмонтоні в незабутню пам'ять дорогих членок відділу пані **Марії Никифорук**, пані **Анни Данилович**, пані **Валентини Косташ**, пані **Анастазії Кос**, пані **Рахилі Скакун** і пані **Марії Григор** дарує $150.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на їхні могили.

Вічна їм пам'ять!

Христя Звоздецька — голова
Марія Прокопів — кореспондентка

В пам'ять моєї дорогої куми і щирої приятельки бл. п. **Софії Пилипів**, котра упокоїлась 8-го липня 1995 р., дарую $25.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на її могилу.

Мужові і дітям висловлюю щирі співчуття а покійній Софії "Вічна Пам'ять!".

Ф. Любий
Реджайна, Саск.

БЛ. П. ПЕТРО МАЄВСЬКИЙ

В чотирнадцяту річницю упокоєння мого дорогого мужа **Петра Маєвського**, що відійшов від нас 13-го липня 1981 року, кладу нев'янучий вінок на його могилу. У Його незабутню пам'ять складаю $35.00 на "Промінь". Нехай Господь Бог оселить душу спочилого Петра у Царстві Небесному. Канадська земля нехай буде Тобі легкою, а пам'ять про Тебе буде між нами вічною!

Зіна Маєвська з родиною
Етобіко, Онт.

У світлу пам'ять почесної членки **Василини Чорній**, яка упокоїлась 3-го травня 1995 р. замість пахучих квітів на свіжу могилу членки відділу ім. Лесі Українки у Фом Лейк, Саск., дарують $25.00 на "Промінь".

За її довгі працьовиті літа при відділі благаємо ій у Господа Царства Небесного!

Віроня Гаррас,
секретарка відділу

БЛ. П. СТЕФАНІЯ ДУТЧАК

В дев'яту річницю упокоєння дорогої мами, бабуні і прабабуні, бл. п. **Стефанії Дутчак**, яка упокоїлась 13-го вересня 1986 р., кладу нев'янучий вінок у її пам'ять і дарую $30.00 на журнал "Промінь".

Дочка Марія Дем'янів
Едмонтон

Невянучий Вінок з найкращих квітів кладуть членки відділу ім. Лесі Українки з Фом Лейк Саск. на могилу дорогої членки **Василини Ковальчук**, котра упокоїлась 30-го жовтня 1994 р. За її щирі працьовиті літа при відділі благаємо їй у Господа Царства Небесного!

Відділ дарує $25.00 на журнал "Промінь".

Віроня Гаррас,
Секретарка відділу

В незабутню пам'ять моєї дорогої приятельки **Софії Винничук**, котра упокоїлась 5 серпня 1994 року, дарую на журнал "Промінь" $30.00 як нев'янучий вінок на її могилу. Вічна їй пам'ять!

Розалія Григірчук
Вернон, Б.К.

В пам'ять мого дорогого мужа **Петра Гуменюка**, який любив читати журнал "Промінь" і який упокоївся 2-го квітня 1995 року, дарую $50.00 на журнал "Промінь".

Дружина Мері Гуменюк
Пенетанг, Онтаріо

УПОКОЇЛАСЯ НАША ПІОНЕРКА НА 92 РОЦІ ЖИТТЯ
БЛ. П. МАРІЯ ГРИГОР

Марія Григор, з дому Мельничук, дочка Івана і Домни Мельничук — відійшла у вічність 8 червня 1995 року.

Панахида відбулася 13 червня, похорон 14-го червня в сослужінню отців: настоятеля Катедри св. Івана С. Семотюка, і О. Гудими в Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Був присутній Архиєпископ Іван.

Марія народилася 1902 року в селі Горошівці, на Буковині. В 1903 р. родина Мельничуків приїхала до Канади. Приїхали Маріїні дідо і баба, тато і мама, вуйки і тета. Вони поселилися в околиці Шіго, Саскачевані, де до тепер стоїть церква Мельничуків і той самий дзвін, що його постарав дідо Стефан.

Коли Марії було 9 років, померла її мати. Тяжко їм жилося, бо було ще дві сестрички і братчик, молодші від неї.

Батько Марії був письменний і навчав дітей читати і писати по-українському. Не було в той час часописів, то тато читав біблію, і Марія читала біблію щонеділі, бо жодної церкви ще не було. Отже, неділя була для них святковим днем.

Коли Марії було 14 років, вона пішла на роботу до своєї тети. То було тяжке життя і нелегка праця на фармі.

Шкіл не було і діти вже пізніше пішли в школу і то, школа була закрита, бо довкола — води, мочарі, озера; не було доріг як перейти, а ліси темні — вовки та ведмеді в них царювали.

1921 року Марія одружилася з Іваном Григором. Вони виховали восьмеро дітей: чотири сини і чотири дочки. Всім їм дали вищу освіту.

В 1932 році перебралися на кращі землі до Нипавин і там фармували, а також працювали у бізнесі аж до старших років. Коли вже не мали сили господарювати, переїхали до Едмонтону, дому для старших людей "Дніпро". В Едмонтоні також мешкали чотири дочки і хотіли своїх родичів мати ближче до себе. В домі "Дніпро" прожила пок. Марія 11 років, муж Іван упокоївся 1987 року.

Поза тяжкою працею на фармах, вони все знаходили час працювати для українського народу. Будували церкви, Народні доми, жертвували гроші та заряджували базарі, приймали участь в концертах, театральних виступах, розігравках, щоб здобувати фонди на ці цілі, а разом з цим це давало добре виховання для молоді.

В своєму житті вони багато перепроваджували збірок: на Інститут Петра Могили, де майже всі діти перебували, коли добирали вищу освіту в Саскатуні. Покійні Іван і Марія стали почесними членами Інституту П. Могили, а також умеблювали одну кімнату в інституті. Жертвували на Колегію св. Андрея в Вінніпегу, де також стали почесними членами; кілька дітей побирали теологію і були на літніх курсах. Покійні Іван та Марія завжди нагадували також і другим: "То наші інституції — як ми самі не зробимо і не дамо, то хто нам дасть".

Отці Семотюк і Гудима в своєму слові висловили щире співчуття родині і представили перебіг життя пок. Марії. Отець Гудима з глибоким чуттям прощав свою вуйну Марію, про яку подав приємні спомини. Була прочитана розпачлива вістка від дочки Павліни і зятя Олекси Лисак, які були в Україні і не могли прибути на похорон мами.

Присутність архиєпископа Івана на панахиді і похороні між сумуючою родиною показала великий вияв пошани і співчуття для такої заслуженої піонерки, як пок. Марії.

Катедральний хор під диригентурою пані Лесі Чумер і дяків Федора Гуцуляка, Віктора Рудюка і отця Гупки надавали неописану похоронну атмосферу гарячих молитов, що назавжди залишиться в пам'яті родини.

Коли рушили в похід з Церкви до гробу, то хоругви несли сини Тарас і Василь, а процесійний хрест ніс правнук Михась Цьоня.

Домовину несли внуки: Євген Звоздецький, Петро Гулуцан, Орест Григор, Василь Дейл Григор, Тарас Юзва і Кенит Бравн.

Надгробне прощання і молитву з глибоким чуттям висловив пастор Веслий Бравн, внук пок. Марії. Поховано тіло на цвинтарі "Ever Green".

Післяобідньою програмою проводив Стефан Цьона, внук покійної. Він представив родину, яка так численно прибула на похорон — з Британської Колюмбії, Альберти, Саскачевану, Манітоби і з далекого Торонта. Із 25 внуків — 20 було присутніх.

Господар програми покликав промовців. Добродійка Бойчук — від дому "Дніпро" в імені всіх мешканців висловила співчуття і сказала, що пок. Марія брала участь у всіх оказіях "Дніпра", дуже любила співати, а на Шевченківськім святі деклямувала "Розрита могила". Пан Петрів, бувший адміністратор "Дніпра", сказав, що коли підходила справа помочі Україні або немічним дітям, то пок. Марія була перша в його бюрі і звертала увагу, щоби провести збірку на поміч потребуючих.

Від СУК при Катедрі св. Івана прощала свою членку голова відділу Христя Звоздецька (внука по Евгенові). Вона підкреслила, що в домі нашої бабусі не одна грамота, або плакати на стіні, що свідчать про працю та жертвенність при церквах та організаціях. На такі заслуги треба було віддати багато зусилля — праці, часу і грошей.

Перші організаційні збори СУК в Нипавин, Саск., відбулися в домі пок. Марії в 1934 році. Вона займала позиції голови та вибиралася в різні комітети. Її улюбленою працею при церкві була довгі роки праця старшою сестрицею.

"Нехай наша бабуся стане приміром нашій родині та іншим членкам" — сказала Христя.

Від внуків говорили Лона Ані і Соня Кендлер. Вони зі сльозами пригадували про часи, які провели з бабусею. Як то бабуся випікала колачі і кожній правнучці дарувала на Різдво колач і коляду, на Великдень — кожному пасочку. Соня і правнучка Александра святили паски спільно з бабусею, послідній Великдень залишиться на вічний спомин.

Євген Звоздецький, внук, пригадав усім, що дідо і баба мали багато здібностей, що й передалося в кожному, у дітях і внуках: одні в бізнесах, бо дідо все був в бізнесі, другі — любителі землі, треті — контрактори будівництва хат, бо дідо був майстер, будував хати, церкви і т.д. Маємо учителів, які навчають і поширюють українську культуру, (писання писанок, випікання печива), бо бабуся це робила. Маємо родину, що займається пшуками покладів нафти та косультаціями в тих справах.

Дідо завжди цікавився політикою в Саскачевані, особливо під час Діфенбейкерової ери. "Цей хист — сказав Євген — я перебрав від діда, бо я також тепер в політиці, тільки не в консерватів".

Даліл промовляла Докія Ціпивник-Черевик, довголітня приятелька родини Григорів. Докія приїхала з Бр. Колюмбії, щоб бути з родиною покійної під час цієї жалоби. Вона розповіла, що наші бабці (бабця Ціпивник та бабця Катерини Григор) походили з одного села — Горошів, в Галичині. Мешкали потім в Саскачевані, недалеко одні від других, завжди сходилися, так ми і далі підтримуємо той зв'язок.

Дочка Анна Звоздецька подякувала всім, хто в який-небудь спосіб причинився до помочі в ці дні великого смутку.

В імені дітей, внуків і правнуків ми почуваємось щасливі, що могли мати нашу матір такі довгі роки, вона бувала на наших ювілеях, на наших весіллях, уродинах. Ми разом веселилися, навчилися від неї багато пісень. Не раз послухали її поради. Багато чого в житті минулося, але не пропала, не минулася її наука та примірне життя. Останні її слова — записка на папері: "Як я що злого вам зробила, то прощайте мені. Жийте в згоді, нехай вас Бог благословить" — це мамин заповіт.

Пок. Марія оплакувала померших в родині свого мужа Івана, сина Мирослава та зятів д-р Митра Гулуцана і Ілію Звоздецького, які так передчасно відійшли у вічність.

Покійна Марія залишає в глибокому смутку дочку Анну Звоздецьку, Василину Гулуцан, Павліну і Олексу Лисак та Орисю Бравн, синів: Петра (Марусю) Григор в Нипавин, Саск., Тараса (Телму) Григор в Торонті, Василя (Шерон) Григор в Келгари, 25 внуків і 31 правнуків, прибраного сина Гриця (Оленку) Григорів та їх синів Івася і Тараса з родинами в селі Горошів в Україні, багато племінників, племінниць та родин Григорів в Америці, залишає рідну сестру Василину Луконі, сестер Санхіру Гудиму, Гафію Гудиму, Домну Дмитерко, Вероню Боврібард, братів — Івана Мельничука і Дмитра Мельничука.

Господар С. Цьона щиро подякував всім, близьким і далеким, за присутність і подякував детективу Тарасові Гудимі від поліції, який зарядив поліцію провадити похоронну процесію аж до цвинтаря.

Закінчено обід молитвою і співом "Вічная пам'ять".

Спи, дорога мамо, бабцю і прабабцю. Хоч щасливо ми прожили з тобою, та не набулися все-ж! Приходить хвилина, що хочемо з тобою ще говорити, тебе щось запитати або розказати, та стріла болю перелетить почерез серце — тебе нема.

Вічная пам'ять!.

* * *

Засмучена родина і громада залишила пожертви на слідуючі цілі в пам'ять пок. Марії: на Катедру св. Івана в Едмонтоні, на "Освіту" Чорнобиль при університеті в Едмонтоні, на церкву Богородиці Марії в Нипавин, Саск., на журнал "Промінь", на *Heart and Strok Foundation,* Михась Цьона, правнук дарує 20.00 дол. (він сказав, що бабуся все йому давала гроші коли він служив при престолі, тепер він дає в її пам'ять). Від родини Ціпивників — 100.00 дол., Докії, Дмитра, Михайліни, Богдана та Орисі — їх дружин. Анна Звоздецька на кліші — 25.00 дол., Катерина Чернявська — 25.00 дол., Орися Олійник — 20.00 дол., Геня Волощук (Йорктон) — 20.00 дол.

На Україні гроші зложили на ті церкви де правилися панахиди в трьох селах в церкві Новококорів, в селі Попівці в Кременецькому районі і в селі Горошові в Борщівському р-ні, з участю дочки і зятя Павліни і Олекси Лисак які там гостили в той час і на не могли прибути на похорон, і з участю прибраного сина Грицька Григоря і його родини. Родина Григорів в Канаді безмежно вдячна за молитви і співчуття всім нашим родичам на Україні.

Родина Григорів сини і дочки дарують на "Промінь" — 100.00 дол., на "Український Голос" — 100.00 дол., на "Вісник" — 100.00 дол.

Всім жертводавцям щире спасибі.

СЛОВО СИНА ТАРАСА

The last Eulogy was from son Taras on behalf of his family in Toronto, recollecting precious memories of mother. He said that this is a "celebration of life", because truly mother enjoyed life as it was and managed through very hard times and good times. She prayed and thaught us to pray and to love God. She always found things to do with grandchildren like making pysanky, baking kolachi, paska and singing.

She attended the Millenium of Christianity Celebration in Toronto. Three years ago we all met for mothers 90 birthday. What a memorable occasion! We all wore shirts "90 isn't old if you are Ukrainian". We sang many songs and mother joined. Mother had a beautiful soprano and knew songs off by heart. She kept in touch with families in USA and Ukraine. Her concern was to love one another and live in peace and harmony. Nothing better she loved than to see the family get together to appreciate each others company. And the fact today is that out of 25 grandchildren 21 are present.

Her memory will live for ever!

Вічная пам'ять!

Анна Звоздецька

ДАР В ПАМ'ЯТЬ ТИМОФІЯ КУМПАНА

Вітаючи **35-ліття журналу "Промінь"**, дарую **$350.00** у світлу пам'ять мого дорогого чоловіка бл. п. **Тимофія Кумпана**, який упокоївся 7 травня 1995 року.

Вічна йому пам'ять!

Дружина Параскевія Кумпан,
Етобіко, Онт.

БЛ. П. ОЛЕНА ВЕНҐЕР
ВІНДЗОР, ОНТ.

Сумна вістка пролунала у громаді Собору св. Володимира, що упокоїлась членка-піонерка, Олена Венгер, на 101 році життя, 27 березня 1995 р.

Олена Венґер народилася 8-го листопада 1893 р. в Галичині, в селі Кошулівці, Україна. До Канади приїхала з своїми родичами Шевчук 1907 року. Спочатку поселились в Гимлі, а відтак у Вінніпезі, Манітоба. Одружилась з Пантелиймоном Венґер і замешкала в Тандер Бей, відтак в Су.Ст.Марі, де провадили крамницю. Шукаючи кращого життя переселилися до Торонта, а в 1936 року до Віндзору. Бог обарував їх чотирма дітьми. Де б покійна не замешкала, вона стало була вірна своїй Українській Православній церкві і пам'ятала про своє українське похорження. Пані Олена була членкою Собору Св. Володимира, членкою СУК відділу ім. Лесі Українки, Просвіти, Взаємної Помочі Канади, синьйорів Золотої Згоди, старечого дому ім. Тараса Шевченка.

Її характерні риси: терплячість, завзятість і жертвенність виявлялись в праці при церкві, у відділі ім. Лесі Українки та в українському канадському суспільстві. Помагала немічним, для котрих пекла і варила і приносила різну їжу. Добровільно працювала для Червоного Хреста під час Світової Війни, була довголітньою сестрицею в Соборі, працювала при всяких імпрезах у громаді та прекрасно виявляла свій мистецький талант в писанні писанок з молоддю СУМК і членками.

За її щиру довголітню працю при відділі була вшанована нагородами: грамотою 25 і 50-ліття членства і відзнакою-шпилькою та табличкою 60-ліття членства СУК. Також членки вшанували 90 і 100 років з дня її народження.

Похорон відслужив отець Михайло Скрумеда при співі Соборного Хору. Членки відділу стояли зі свічками в два ряди, а голова несла прапор СУК, щоб віддати їй останню пошану.

Відділ складає $50.00 на нев'янучий вінок в її пам'ять. Хай канадська земля буде їй легкою, пам'ять про неї вічною.

Оля Друль,
кор. секретарка

ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВІННІПЕҐ, МАН.

Відділ ім. Лесі Українки в пам'ять своїх членок, пані **О. Юзвишин** і пані **Катерини Соломон**, дарує на журнал "Промінь" $50.00 як нев'янучий вінок на їхні могили.

В пам'ять своєї членки **А. Хоптяної** відділ дарує $25.00. Вічна їм пам'ять!

Галя Майба,
голова відділу

Леона Гладюк,
фінс. секретар

БЛ. П. ТЕКЛЯ СІРА
ВІНДЗОР, ОНТ.

7 березня 1995 р. на 89 році життя упокоїлась у Віндзорі Текля Сіра.

Текля народилася 19 січня, 1906 р. в селі Трембовля, Тернопільського району (Зах. Україна) в родині Адама і Кароліни Кордаш.

Шукаючи кращої долі життя Текля залишає своїх рідних, Україну і емігрує до Канади, посилилась в місті Вінніпег. Того року одружилася з Степаном Сірим. Бог обдарував їх двома дочками.

До Віндзору приїхали 1941 р. Текля працювала з чоловіком, щоб забезпечити прожиття родини. Родина Сірі стає активними членами української православної церкви Св. Володимира. Текля в 1945 р. вступає в членство СУК, відділ ім. Лесі Українки, та вкладає багато праці на здобуття фінансів для відділу і для громади. Багато праці Текля з мужем Степаном вклали в будування нової церкви "Собору Св. Володимира".

За її щиру добровільну працю при відділі, вшановано її нагородами: грамотою 25 ліття членства, грамотою 40 ліття і шпилькою та почесною грамотою.

Похорон відслужив отець Михайло Скрумеда при співі Соборного Хору. Голова відділу тримала прапор, а членкині стояли з запаленими свічками, віддали їй останню пошану.

Відділ складає $50.00 на нев'янучий вінок в її пам'ять. Хай канадська земля буде їй легкою, пам'ять про неї вічною.

Оля Друль,
кор. секретарка

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

Степан Франко
голова Централі СУС

Орися Сушко, голова
Краєвої управи СУС

Таня Мисак, голова
Краєвої управи СУМК

В днях від 10-го до 13-го липня відбувся величавий крайовий 49-ий з'їзд Союзу Українців Самостійників в Торонто, Онтаріо. В загальному з'їзд був надзвичайно успішний, не тільки з огляду на велике число учасників, але також з огляду різноманітної програми, яка зацікавила всіх учасників. З'їзд відначувався тим, що около 100 СУМКівців брали активну участь в ньому. Окрім їх участи в усіх сесіях з'їзду. СУМКівці приготовили два зворушливі і високомистецькі концерти. Один, силами СУМКівського хору з Едмонтону, а другий збірними силами СУМКівців цілої Канади. Служба Божа в Катедрі Св. Володимира в Торонто в неділю 13-го серпня була прекрашена чудовим співом СУМКівців.

Окремі сесії Союзу Українок Канади відбулися в присутності 95 делегаток і 5 гостей. Сесії проходили в дружній атмосфері, де всі учасники мали нагоду висловити свої зауваги, побажання та ставити питання. Програма сесій Союзу Українок Канади включала звітування, інформації про різні проєкти і дискусія під час круглих столів на теми "Провідництво" і "Україна". Ми подамо обширний допис в наступних числах журналу. Ми глибоко вдячні членкам Союзу за їх активну участь в нашій програмі.

(Продовження на стор. 22)

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA, National Office
851 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8L 3B4 TEL.: (905) 312-4742 FAX.: (905) 524-5362

Волею з'їзду, централя Союзу Українок Канади дальше залишається в Гамільтоні ще на одну каденцію в такому складі: *почесна голова* — Анна Звоздецька, *уступаюча голова* — Марія Воронюк-Буджак, *голова* — Орися Сушко, *І-ша заст. голови* — Галина Мельник-Марко, *2-га заст. голови* — Соня Бейзик, *3-тя заст. голови* — Стефанія Шпитковська, *рек. секретарка* — Надя Пенюк, *кор. секретарка* — Галя Липка, *касирка* — Маруся Погорецька. Листа референток і комітетів буде поміщена в наступному числі. З'їзд висловив довір'я уступаючій управі Союзу за умілу проороблену працю під час останніх двох років.

Учасники мали нагоду послухати доповіді на різні актулаьні теми під час обідів і бенкетів, як також брати участь в дискусіях. Доповідачі і теми були такі:

- Наталія Когуська, бувша довголітня редакторка "Променя", з нагоди 35-ліття "Променя"
- Д-р Дмитро Ципівник, голова Світового Конгресу Українців, про сучасну працю Світового Конгресу Українців
- Орися Сушко, Крайова голова Союзу Українок Канади, про участь у конференції в Україні "Жінка і Демократія"
- Анна Троян, голова Комітету "Скарби України" при Українському Музею Канади СУК, про хід праці цього комітету
- Добр. Юстина Лучак, директор Шкільництва, при Консисторії Укр. Прав. Церкви в Канаді, про працю на цю тему
- Анна Ралько, голова Дирекції Видавничої Спілки "Тризуб", з нагоди 85-ти ліття "Українського Голосу"
- Галина Мельник-Марко, заступниця Крайової голови СУК, про справи Чорнобиля
- Панельна Дискусія на тему "Єдність — наша сила", в якій брали участь Таня Мисак, Крайова голова Союзу Української Молоді Канади, Євген Кушнір, Пров. голова СУМК на Саскачеван, Леся Погорецька, диригент хору СУМК з Едмонтону і Богдан Гузик, голова СУС на Британську Колюмбію. Модератор панелі була Орися Сушко. Всі теми були добре опрацьовані і уміло представлені.

Вітаємо всіх новообраних голів та управ складових організацій СУС. Висловлюємо щиросердечну подяку З'їздовому Комітетові, який очолювала Галя Щерблюк, за великий вклад праці, що увінчався надзвичайно добрим успіхом.

Орися Сушко, голова

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA, National Office
851 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8L 3B4 TEL.: (905) 312-4742 FAX.: (905) 524-5362

NEWS FROM THE NATIONAL OFFICE
NATIONAL CONVENTION

The 49th National CYC convention was held in Toronto, Ontario, August 10th to 13th. The theme of the convention, "Unity – Our Strength", was manifested by the attendance of some 250 delegates in total. Positive interaction was most evident in all areas of the program through the active participation of delegates in both the separate component sessions as well as in the general sessions.

We are extremely proud and pleased with our CYMK-UOY participation, as mentioned briefly in the Ukrainian section of the News from the National Office. However, I wish to focus on another area of their participation of which we are equally proud.

As a member of the Consistory Board of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, I chaired a committee responsible for a survey of members and supporters of our church to determine some of their opinions and concerns with a view to assist in future programming, and to ensure that the church is meeting the needs of its faithful. Originally, the survey was sent to a random sampling of members and supporters according to a master list at the Consistory. Responses were tabulated and analyzed. Since it is vital to have input from our youth, and the original results indicated that those responding were not of this age group, it was decided to send the survey to all members of CYMK-UOY. Results of both groups surveyed were presented at the Sobor held in Winnipeg this past July.

The editorial comments in a recent issue of the *"Ukrainian Voice"* erroneously reported that the survey very strongly indicated that our youth wish to have all matters of the church conducted in the English language. However, in reality, this is not what the survey actually showed, nor what was reported at the Sobor. Yet, it should be noted that the survey responses from our youth indicated some very strong points. This was most evident in the language question, where they stated that the adults should not impose their opinions on this issue but should, in fact, consult with the youth. Their responses indicated a great deal of general pride and respect in their heritage, and in the Ukrainian language specifically. The questions regarding language use in the church service were classified as Ukrainian, English or a combination of both. The language preference responses are printed on p. 32.

continued on page 32

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA, National Office
851 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8L 3B4 TEL.: (905) 312-4742 FAX.: (905) 524-5362

ENGLISH SECTION

MUSEUM 50 – CELEBRATING A HALF-CENTURY OF THE ONTARIO UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA

On Friday, November 18th, 1994, the Ontario Branch of the Ukrainian Museum of Canada celebrated its 50th Anniversary with wine and cheese, coffee and sweets, and many friends.

During the evening program, very ably conducted by Yvonne Ivanochko, Museum president Olga Hamara spoke of the early years and paid tribute to the departed presidents. Special mention was made of beloved Jean Wachna who patiently, for 19 years as president and later curator, encouraged, guided and converted many to the importance and joy of collecting artifacts. Throughout the Museum's history, strong presidents such as Olga Hamara (16 years), Yvonne Ivanochko (5 years) and Nathalia Sudgen (1 year) have each contributed their special expertise.

The origins of the Ontario Museum Branch date back to a SUS conference in Winnipeg in 1943, at which the Ukrainian Museum of Canada proposed the formation of a branch in Ontario. Kalyna Sakaliuk, then the Provincial president of the Eastern Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada and a long-standing member of Kniahynia Olha Branch at St. Volodymyr Cathedral, brought this resolution back to Toronto. With the help of other members such as Dorothy Hutzuliak-Mandziuk, Anastasia Chumak and Jean Wachna, the Ontario Branch was established at St. Volodymyr Orthodox Cathedral. Later it was moved to the present premises at the St. Vladimir Institute, where there is a large display area and the necessary storage.

OUR TREASURES

At the 50th Anniversary Celebration Anna Trojan, who has served for 16 years as vice-president (exhibit chair), outlined the varied activities of our Branch, which included: yearly thematic exhibits, the collection of over 2,000 artifacts, education and school tours, travelling exhibits, hosting shows, manufacturing, sales and publishing.

Our rich collection of artifacts includes: 363 folk shirts, 310 pysanky, 134 headdresses, 113 rushnyky, 78 ceramic pieces, 50 dolls in folk costume, 14 historical costumes (reproductions), 30 full folk costumes (largest collection in the diaspora), plus ceramics, maps, icons, books and more. Our collection continues to grow due to the generosity of donors. Since the independence of Ukraine, we have also been able to purchase an increased number of valuable artifacts that would not have been available years earlier.

As in any bona fide museum, the artifacts are categorized, documented and photographed. Our curator is Halya Kluchko, who has completed post-graduate work in Museum Studies through the Ontario Museum Association. She maintains strict guidelines as to humidity in the display area, restoration of artifacts, storage in acid-free flat storage boxes and handles the cataloguing and photographing of artifacts. As well, she has supervised 24 secondary and university students in summer programs as museum trainees and passed on to them her love for Ukrainian folk art.

Our Ontario Branch continues its close contact with other museums. It is a member of the Canadian Museum Association, The Ontario Museum Association, The Costume Society of Canada, the Metro Museum Committee, the Metro Folk Arts Council and the Royal Ontario Museum.

We are very proud of our collection of artifacts which reflect almost a thousand years of cultural achievement of Ukrainians in Ukraine and in Canada. However, no matter how exquisite, how ancient, or how interesting the artifacts are, they will not arouse any response if they are hidden away. A large part of museum work is to bring these treasures to the Ukrainian and general public. Therefore, thematic displays are mounted yearly.

Anna Trojan, aided by her knowledge and consuming desire to share the rich historical culture of Ukrainians, has been at the forefront of these displays. Halia Sluzar, who also has a deep interest and a flair for display, has added her talents to mount exhibits of high artistic quality.

Since1983, exhibits have included: *Festive Folk Dress, The Ukrainian Folk Wedding, Ukrainian Weaving – Past and Present, Celebration of the Millennium, The Ukrainian Folk Shirt, Ukrainian Pioneer Furniture, Ritual Cloth of Ukraine,* many embroidery displays, and the *Tree of Life.*

Our present exhibit, the *"Tree of Life",* continues. Under the guidance of exhibit chair Anna Trojan, assistant Halia Sluzar and museum interne Tamara Onyschuk, the theme of the *"Tree of Life"* is demonstrated beautifully in all its variety of leaves, flowers, fruits and birds. This symbol is seen in the embroidery of rushnyky, shirts, costumes and pillows, on woven kylyms, pysanky, ceramics and wedding korovai.

As one enters the exhibit, the focal point is the mother goddess, the symbol of rebirth and new life (eternity). She is the personification of the theme and you are drawn to her aesthetic beauty and vibrancy.

OUTREACH

Education is, of course, an integral part of any museum's work. We have contributed to information and illustrations for school texts and catalogues on embroidery design, weaving and pioneer furniture.

Since the opening of Ukrainian borders, many dedicated and talented embroiderers and weavers have visited and demonstrated their skills and knowledge at our Museum. We have been proud to have sponsored such unique artists. As well, ongoing educational talks with slides have been presented to the public on various topics, such as pysanky, Scythian gold, Ukrainian Wedding Traditions, Rushnyk, the Ritual Cloth of Ukraine, regional costumes, sorochky, and others.

We have also provided the media, both print and television, with information and skill demonstrations for Easter and Christmas. For many years we have arranged popular classes in various styles of embroidery, pysanky writing, weaving and stringing of gerdany (beadwork).

The Ontario Branch has for the past 18 years hosted school groups (both Ukrainian and English) ranging from elementary schools to senior citizens. Halia Slonetsky has not only organized school tours, but planned activities that complemented the theme of the particular display being shown.

We continue to receive requests from the museums, various organizations and government bodies for artifacts. Sometimes their needs are specific. At other times the display committee decides on the appropriate artifacts (e.g. folk costumes, headdresses, dolls in costume or other). Our artifacts have been displayed at the Metropolitan Toronto Folk Art Council events, the Toronto Historical Society, Ontario Government Buildings, Canadian Museum of Civilization, Royal Ontario Museum, Kingston Multicultural Council, Ukrainian Canadian Congress (Ontario Chapter), and at several Ukrainian Women's Association of Canada branches.

In the category of manufacturing and sales, the last 21 years have been particularly successful in making and selling our hallmark sleeveless vests (kyptari), hutzul Christmas stockings, tote bags, embroidered aprons, dolls, puppets, originally designed hasty-notes, pin cushions, bookmarks, postcards, and, of course, pysanky. Designer Natalie Kulyk has maintained a high level of originality in her design of modern vests, tote bags and stockings based on traditional Ukrainian motifs.

Our busy volunteer members, under the direction of Mary Tatarchuk, have been very productive during their Thursday workshops. They have begun work on an exciting project – two exceptional quilts. One quilt has an early Canadian pattern and the other an embroidered rushnyk design.

(Watch for our raffle books for the chance to win one of these beautiful items and other prizes!)

THE FUTURE

"Our dream unfolds!" Friday, February 2, 1995 was a momentous day for the Ukrainian Museum of Canada and Anna Trojan, Chair of the "Treasures of Ukraine" Exhibit Committee. The Honourable Bob Rae, Premier of Ontario, presented the Ukrainian Museum of Canada, Ontario Branch, with a cheque in the amount of $1,000,000 for "Treasures of Ukraine". Funding consists of $850,000 from the Jobs Ontario

continued on page 26

continued from page 25

Community Action Program, and $150,000 from the Ministry of Culture, Tourism and Recreation's Cultural Program initiative. Chair Anna Trojan, Museum President Ontario Branch, Olga Hamara, and our National President of the Ukrainian Women's Association of Canada, Orysia Sushko, officially received this generous contribution. Anna Trojan, as chair, graciously thanked the Ontario Government for supporting this historic event.

Members of the executive of the Ukrainian Museum, Ontario Branch, are heavily involved in bringing "Treasures of Ukraine" to fruition. As we know, the originator of the idea and the driving force for the past six years has been Chair Anna Trojan. President of the Ontario Branch Olga Hamara has been active in TUEC since its inception. Yvonne Ivanochko is 1st vice-chair in charge of administration. Halia Sluzar is 3rd vice-chair in charge of boutique, programs, hosting and docents.

Covering a span of 17,000 years with some 220 artifacts from 21 museums and institutions in Ukraine, the exhibition will present a history of Ukraine from the first ice age communities, through the neolithic period, the development of Greek and Roman colonies, the rise of Christianity, to the great European conflicts of recent times. One of the highlights will be the Mammoth Bone Dwelling, a massive bone and tusk structure believed to be the first human dwelling. Scythian gold from the 5th century B.C., 15th century icons and elaborately adorned 19th century silver cathedral doors are among the astonishing array of cultural riches that will entrance and captivate a broad audience.

"Treasures of Ukraine" will cost approximately 2 1/2 million dollars to stage. Additional funds will be raised through corporate sponsorships and private donations. It is extremely important that the Ukrainians of Canada are seen to be supporting this project wholeheartedly by donating generously.

The world premiere will take place at the Royal Ontario Museum in March 1996 and will continue in Toronto until August 1996. A two-year North American tour will follow, which will include the cities of Edmonton and Vancouver.

With the realization of "Treasures of Ukraine", we embark on a historic project. We must take this opportunity to have our children and grandchildren take part in what will be a spiritual revival. This will also be a golden opportunity to interest younger professional women and men to join and take active roles in museum work.

The pride of Ukrainian Canadians will be enhanced with the recognition of our rich heritage by the North American public. We have such an opportunity to countermand the distortions of Ukrainians and their history. This is a glorious project, which will not only enrich individual Ukrainian Canadians, but also our friends and neighbours in North America. Let us work together for the success of "Treasures of Ukraine"!

Donations can be sent to:

Treasures of Ukraine
620 Spadina Avenue
Toronto, Ontario M5S 2H4

– submitted by Claudia Mykytiuk Publicity, Ukrainian Museum of Canada, Ontario Branch

The Ontario Branch Museum and Chairman of the "Treasures of Ukraine" receive $1,000,000 grant from the Province of Ontario. Left to right are: Anna Trojan, Chair of the "Treasures of Ukraine" Exhibition Committee; Orysia Sushko, National President of the U.W.A.C.; Olga Hamara, President of the Ukrainian Museum of Canada, Ontario Branch; the Hon. Elaine Ziemba, Citizenship Minister of Ontario.

NA MNOHI LITA!

HELEN SHEWCHUK CELEBRATES 90TH BIRTHDAY

Helen Shewchuk

On May 13, 1995, Helen Shewchuk of Wakaw, Saskatchewan celebrated her 90th birthday. Her children, grandchildren and great-grandchildren were in attendance for a birthday dinner. Helen received many gifts, cards, flowers and letters from family members near and far.

The children, Eileen (Edward) Klopoushak, Orest (Adele) Shewchuk. Morris (Millie) Shewchuk and Elsie Marshall had planned a full day of celebrations for their mother. Invitations were sent out to relatives near and far, and the responses were excellent – most invited guests were planning to attend.

However, in the meantime, Helen took ill and was hospitalized in the Wakaw Union Hospital. It was evident that she would not be able to attend a Moleben, stay for a noon luncheon and program at the church where everyone was invited to attend, and then host family members at a dinner in the Wakaw Hotel. Regrets were sent to all the invited guests and regrettably the celebration was cancelled.

On behalf of our mother Helen, her children take this opportunity to thank all of the people who responded to the invitations and to all who sent greetings and gifts. Special thanks are extended to brothers Dr. Morris (Helen) Lazarowich and Anton (Tillie) Lazarowich; and to sisters-in-law, Thelma (late Peter) Lazarowich, Martha (late Mike) Lazarowich and Alice (late William) Lazarowich and to their families.

Shortly before her birthday, which actually fell on May 12, Helen was able to leave the hospital and was transferred to the Wakaw Pioneer Lodge where she now resides.

On May 12, the Ukrainian Women's Association of Wakaw, where Helen has been a long-time member, surprised her with a birthday party and cake in her honour at the Lodge. This was a delightful surprise for Helen and she was so pleased! Helen had been President of this branch for many years. She is still a branch representative to "Promin" and has held this position for a long time.

Helen's health continues to improve slowly and she is getting used to living at the Lodge. The stream of friends and relatives continues to flow into her room. Her spirits are uplifted by the concerns and kindness of everyone.

Congratulatory phone calls, cards, and best wishes were received from all parts of Canada. Metropolitan Wasyly granted her a special certificate (Hramota) in recognition of her many years of dedicated service to the Ukrainian Orthodox Church of Canada. Also greetings were received from Prime Minister Jean Chretien; Governor General of Canada J.C. LeBlanc; Ralph Goodale, M.P.; Premier of Saskatchewan Roy Romanow; Lieutenant Governor of Saskatchewan J.E.N. Wiebe; Kinistino M.L.A. Armand Roy; Leaders of the opposition parties, Lynda Haverstock, M.L.A. and Bill Boyd, M.L.A.

To commemorate this very special occasion, Helen Shewchuk's children are donating $100 to Promin, a publication which Helen dearly loves and reads faithfully.

"Enjoy your 90th year, Mother, and may God bless you with many more years of good health and happiness!"

НА МНОГІ ЛІТА, МАМО!

— Submitted by her children

NA MNOHI LITA!

ANNA GREGORY'S HARVEST OF MEMORIES IN HER 98TH YEAR

Anna Gregory was born in 1897 in the village of Tulova, Sniatyn County, Ukraine, the youngest child of Ivan and Maria Svarich. The family came to Canada in 1990 settling in the Royal Park District near Vegreville, Alberta. Anna was fortunate to attend Kolomea and Vegreville Public Schools.

In 1915, she married Sam Gregory and settled on a nearby farm where her four sons – John, Robert, Eugene, and Marshall, were born and raised. Anna and her husband Sam were pioneers in the establishment of the Ukrainian Orthodox Church at Sich-Kolomea and were its faithful supporters.

Their two-storey brick dream home was built in 1925 by her brother-in-law Joseph Janishewski, who subsequently built many Orthodox and Catholic churches in Alberta and Saskatchewan. The Gregory home was a focal point for gatherings in the area – practices for church choir and stage performances were held in their living room with Anna taking many leading roles in the plays and concert recitations. Father's Day celebrations and other activities were "regulars" on their flower garden lawn area. Neighbours dropped in often for card games on the long winter nights.

In 1950, Anna and Sam retired from the farm and moved to Edmonton, becoming members of St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral. There Anna became a member of the Ukrainian Women's Association and she was head cook for many years. Her son, Bob, and daughter-in-law, Lois, continued to work the family farm, where they raised their children and continued to be focal point of extended family gatherings and Anna's many birthday parties.

Sam passed away in 1967, and Anna's son Eugene in 1976.

Anna lived in her southside home until 1981 at which time she moved to the "Selo" Senior Citizens' Home, and later to the newly-built "Dnipro" Home, to be near the Cathedral.

BAKING KOLACHYKY

In May 1992 Anna was taken to the Grey Nuns' Hospital for assessment as her knees were giving out. During Anna's stay, her niece, Mary Tkachuk from Saskatoon joined John and Lillian to visit Anna. What a surprise! They couldn't believe their eyes! Anna was in the dining room during the patient's therapeutic programs, rolling out dough and teaching the others to make kolachyky. She had made the dough in the morning and, when we arrived at 2 p.m., it had risen sufficiently. They were all having a real "fun" time. The staff took the pans down to the kitchen for further rising and baking while we visited with Anna. We were called back to the dining room – *voila!* The hot, golden-brown *kolachyky* were being served with tea. Good therapy for senior patients.

Anna was assessed as needing the comforts of a lodge where all the meals are in place and St. Michael's Millennium Pavilion was chosen as her new home. At year's end, it was agreed that Anna should have a new health assessment. She arrived at the Grey Nuns' Hospital just before Christmas 1992. Because many staff members took their Christmas season breaks at intervals, this prolonged her assessment into two months.

As the New Year arrived, the hospital was in the midst of preparing for its 10th anniversary celebrations. Anna was chosen to be part of the publicity and "in hospital" photographing and televising for their activities.

The Caritas Health group presented her with a "proclamation" which read: "The Board and Staff of Caritas Health Group, by this Proclamation, declare Anna Gregory to be known now and forever as Grey Nuns' Cherished Senior 1992". A huge birthday cake was wheeled in for Anna to cut and share with the hospital staff and Anna's family. The staff was amused by Anna's wit and humour. In response to the question about what she owes for her longevity and good health, she always responds, "I may be aged, but I am not old"; also, "I never complain, am not grouchy nor crabby". So true.

Anna's new assessment was to move her to the Extended Care Complex of St. Michael's, where medical aid is available around the clock if required. Here she enjoys a private room of hotel calibre on ground level looking into the patio of

Anna Gregory at the Grey Nun's Hospital making kolachyky with patients during therapeutic sessions. Pictured are: Lillian Gregory, John Gregory, Mary Tkachuk from Saskatoon and hospital staff members.

greenery and Grecian statues, with patio furniture to enjoy in good weather. Anna's keen mind and inquisitiveness keeps her an avid reader of the newspaper, National Geographic, and countless Ukrainian and English books available on her night table.

ST. MICHAEL'S MILLENNIUM PAVILION

A little bit about St. Michael's – It was built in 1983, with Ukrainians initiating the concept. Various government dignitaries participated in the celebrations of its opening. It was considered "state of art" and is commonly known today as the "Cadillac" of senior citizens' homes. The Lodge Tower is elegant, as is the Extended Care wing to which residents turn when requiring more personal care. The chapel is beautifully adorned and quite spacious.

Two outings a week are organized for residents – one for shopping, and one for tours in the Edmonton area and places of interest, where they stop for tea – all for a nominal fee. Anna has enjoyed 17 such outings in the span of 11 months.

Many entertainers come to the home – ethnic dancers, musical bands, choruses and carollers, Scottish pipers, and schoolchildren. The waiting period for a spot in St. Michael's is now two years.

Anna Gregory is one of four "over 96", whose portraits hang in the rotunda (flanking George Burns and his cigar, to add a bit of humour).

The Tea Shoppe in the lower area is open daily for the community to enjoy. St. Michael's Millennium Pavilion and Extended Care have become very popular in the community. They have now opened their doors to offer the following much needed services, under the capable management of the Executive Director Bohdan I. Shuakewych:

Wellness Services for the Community

- *"Friendship with Care" Adult Day Support*
- *Nursing Home and Auxiliary Hospital*
- *Care Check*
- *Catering Services*
- *Fibre Care*
- *Food Product Sales*
- *"Feet First" Foot Care*

continued on page 30

Anna Gregory's Harvest of Memories continued from page 27

- *"New Reflections" Hair Salon*
- *Supine Bathing*
- *Massage Therapy*
- *"Care Partners" Home Care*
- *Hot Therapy Pools*
- *Nutrition Advice*
- *Occupational Therapy*
- *Family Physiotherapy Clinic Ltd.*
- *Respite Bed*
- *St. Michael's Pharmacy*
- *Seniors Furniture*
- *Millennium Pavilion*

ANNA GREGORY HONOURED

On September 24, 1993, in her 96th year and because of her bilingual abilities, Anna was chosen to be the honoured guest for interviews by the television media. The event was at the commemoration and unveiling of the monument depicting the toil and contributions of Ukrainians in the 100th anniversary year of their settlement in Alberta, which was built on the grounds of Alberta Legislature in Edmonton. She continues to be ever popular.

Anna Gregory at Elk Island Park (on her 93rd birthday).

Also in 1993 Anna was interviewed and taped several times by Natalka Shostak from Kyiv, Ukraine, a graduate student in folklore studies with Dr. Bohdan Medwidsky at the University of Alberta. Her lifetime story unfolded the early hardships of Ukrainian settlers and became the subject of Natalka Shostak's published dissertation towards her Master's Degree (fall of '94).

Anna Gregory has great rapport with her daughters-in-law. Bob and Lois are great hosts at family gatherings and activities on the farmstead. Ethel and Marshall are the organizers, from their home in Wetaskiwin, of the golf meets and barbeques, moving everything smoothly throughout the year. John and Lillian are overseers of her care.

Anna thanks her seven grandchildren and ten great-grandchildren for their socializing and kindness as they hosted her many birthday parties. Anna, upon rising in the morning cites the premiers of Canada, and is quick to memorize the new names as parties change office. She continues to recall the premiers of Alberta since Rutherford in 1905, and knows the names of all the designated provincial flowers. She says: "it is a test of my memory". Natalka Shostak taped Anna's recitations of Taras Shevchenko's lengthy works and other poetry as she remembers them from her earlier days.

Anna is a grand lady who has touched many people and continues to be an inspiration to others.

To be the best that you can be,
To trust your own ability,
To live the way you want to live
To take what each new day can give,
To have what means the most to you
To do the things you want to do,
To welcome change, to learn and grow,
To build on what you think you know
To have a dream you're reaching for
To look ahead to what's in store –
Life can be all this – and more.

Многая Літа Anna Gregory!

– submitted by Lillian (John) Gregory, daugter-in-law, Edmonton

IT COULDN'T BE DONE

Somebody said that it couldn't be done,
But she with a chuckle replied
That "maybe it couldn't" but she would be one
Who wouldn't say no till she'd tried.

So she buckled right in with the trace of a grin
on her face. If she worried, she did it.
She started to sing as she tackled the thing
That couldn't be done and she did it.

Somebody scoffed, "Oh, you'll never do that;
At least no one ever has done it".
But she took off her coat and she took off her hat
And the first thing we knew, she'd begun it.

With a lift of her chin and a bit of a grin,
Without any doubting or quiddit,
She started to sing as she tackled the thing
That couldn't be done, and she did it.

There are thousands to tell you it cannot be done,
There are thousands to prophesy failure;
There are thousands to point out to you one by one
The dangers that wait to assail you...

But just buckle in with a bit of a grin,
Just take off your coat and go to it.
Just start in to sing as you tackle the thing
That "cannot be done", and you'll do it.

– sent in by Lillian Gregory
Edmonton

AMBASSADOR FOR CANADIAN LITERATURE ORGANIZES EXHIBITION IN UKRAINE

"If anybody deserves the honourary title of *"Madame Ambassador"*, it is Kati Rekai," according to the editor of the *"Canadian Scene"* newsletter.

Kati Rekai is the chairperson of the Writer's Union of Canada external affairs committee. She is the author of 12 books for children, many of which, in translation, are enjoyed abroad. Rekai, almost singlehandedly, has organized many exhibitions of books by Canadian authors overseas, including in Hungary, Japan, Italy, Germany, Romania, the Czech Republic and Greece. In 1995 Rekai has already held a Canadian exhibition in New York and in Belfast, Northern Ireland.

This fall Rekai will travel to Kyiv, Ukraine to exhibit Canadian literature, in cooperation with the National Ukrainian Academy of Sciences.

It took Rekai several years of negotiation with the Department of Foreign Affairs to get the book exhibition started with a small amount of funding, but she feels the pattern is now well-established and hopes it will continue.

"These exhibitions are not book fairs, where publishers take their works hoping to persuade libraries and distributors to purchase them.

"They are genuine exhibitions to promote the literary image of Canada abroad. In all cases the books have been left as donations to libraries in the host countries, so that students of Canadian literature may have access to them," says Rekai.

– Source: Canadian Scene, May 1995

News from the National Office
continued from page 23

U.O.C.C. SURVEY RESULTS

The Liturgy:
Ukrainian – 61%, combination of Ukrainian and English – 26%, English – 10%;
The Lord's Prayer:
Ukrainian – 79%, combination of Ukrainian and English – 12%, English – 9%;
The Creed:
Ukrainian – 55%, combination of Ukrainian and English – 28%, English – 17%;
Gospel Reading and Epistle: (almost equal)
Ukrainian – 28%, combination of Ukrainian and English – 26%, English – 26%;
Announcements:
Ukrainian – 16%, combination of Ukrainian and English – 42%, English – 42%;

These results speak for themselves. Surely, all communication such as announcements, confession and communion, must be understood to be meaningful. This has also been indicated in the responses. It should be noted that the need for spiritual fulfillment and a welcoming, inviting atmosphere within congregations are extremely high on the priority list, perhaps even more so than the language issue. The request that adults listen to the opinions of the youth was strongly emphasized. Our youth has spoken, and we must listen.

A detailed report of the survey will be published in the near future. The preceding information has been provided to counteract the false information printed in the "Ukrainian Voice". We have communicated with "Ukrainian Voice" concerning this matter and anticipate an early resolution.

– Orysia Sushko,
President

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

Anna Zwozdesky (Edmonton) Collection in memory of the late Mary Hryhor $310.00

U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Windsor 250.00

Eileen Klopoushak (Regina) 100.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Sudbury 100.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Waterford 100.00

Sylvia Anklewich (Winnipeg) 75.00

Sonja Bejzyk (Winnipeg) 50.00
Dobr. Olga Boychuk (Edmonton) 50.00
Mary Humeniuk (Penetang) 50.00
Eleanor Humeny (Eatonia) 50.00
Stella Sabat (Melfort) 50.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Foam Lake 50.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, North Battleford 50.00

B. Jaremtshenko (London) 40.00
Mary Rosko (Mississauga) 40.00

R. Hrynkiw (St. David's) 35.00
Zina Mayewsky (Etobicoke) 35.00

Mary Dymianiw (Edmonton) 30.00
U.W.A.C. Olha Kobylanska Branch, Whitkow 30.00

Jean Dales (Melville) 25.00
Frances Luby (Regina) 25.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Ottawa 25.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Winnipeg 25.00

Jean Naciuk (Edmonton) 23.00

U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Yorkton 20.00

Rachel Tkachuk (Edmonton) 17.00

E. Kindrat (Montreal) 16.00
Szpika Family (Toronto) 16.00

Joanne Makowsky (Dauphin) 13.00
Anne Zenchyshyn (Swan River) 13.00

Annie Ostapowich (Surrey) 12.00

Olga Figol (Edmonton) 10.00
Elizabeth Kokorudz (Canora) 10.00
Mrs. R. Pachkowsky (New Glasgow, PQ) .. 10.00
Helen Pidhursky (Sudbury) 10.00
Olga Rudy (Redwater) 10.00
Mary Saranchuk (Winnipeg) 10.00

Claudia Belon (Pittsburgh, PA) 8.40

Zoya Hrechko (Weston) 8.00
Nadia Serhijczuk (Islington) 8.00
Olga Zarazun (Port Alberni) 8.00

Anne Moskaluk (Willowdale) 7.00

Mary Harbus (Saskatoon) 5.00
Maria Netchay (Beamsville) 5.00
Catherine Sosnicky (Oakville) 5.00
Anne Werezak (Saskatoon) 5.00

Mary Mitran (Kelowna) 3.00
Zenovia Talpash (Kelowna) 3.00

Anna Trebick (Preeceville) 2.00

The above is a list of donations received and processed during the two-month period of **June 1, 1995 to July 31, 1995.**

LIBRARY OF ST JOHNS UKR ORTH H-11
WOMEN'S ASSC
10611-110 AVE
EDMONTON AB
T5H 1H7
December 1,1995

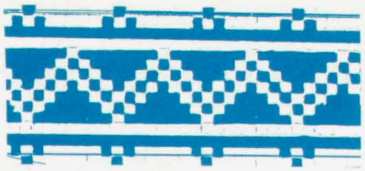

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ITEMS THAT MAY BE PURCHASED FROM THE NATIONAL OFFICE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

851 Barton St. E. Hamilton, Ontario. L8L 3B4

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGN & STITCHES	$10.00
UKR. WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS (D. Yanda)	15.00
UKRAINIAN CANADIANA	8.00
UKRAINIAN DAUGHTER'S COOK BOOK. Regina, Sask.	12.00
COUNTRY COOKERY. NEW COOK BOOK, Roblin, Man.	12.00
KURELEK HASTY NOTES (GST included) With envelopes	7.00
SET OF 20 PYSANKA CARDS (GST included)	8.00
SILVER SPOONS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	5.00
MEMBERSHIP PINS, SMOLOSKYP	10.00
NEW SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA (Pkg. of 100)	13.00

ІСТОРИЧНІ

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська. **(Bilingual)**	18.00
ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ, Н. Полонська-Василенко	5.00
НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ, 3 томи — **(Bilingual)**	10.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, Н. Когуська.	2.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, пісні з нотами, слова Л. Українки	5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ	8.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

ДУХОВНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, (СОЮЗ УКР. КАНАДИ)	5.00
РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ І РІДНИХ ШКІЛ, О. В. Слюзар	2.00
НАША ВІРА — OUR FAITH – SADOCHOK, Level one (GST included)	8.00
ХРИСТОС ВОСКРЕС! (EASTER. F. Pelech)	2.00
УКРАЇНСЬКИЙ ВЕРТЕП. КОЛЯДКИ ДЛЯ ДІТЕЙ, СЦЕНА НА РІЗДВО і. т.д.	2.00

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. І. Стус. **(Bilingual)**	5.00
ОЗНАКИ НАДІЇ? (з подорожі Митр. Василія по Україні) Прот. С. Ярмусь.	10.00
СТАТУТ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ. (Constitution of UWAC) GST included	3.00
ГРАМОТИ, 25-ЛІТ АБО БІЛЬШЕ — (можна дописати роки)	3.00
ГРАМОТИ ПОЧЕСНІ	1.75

Канцелярія відкрита від 9:00 до 4:30, від понеділка до п'ятниці.
Телефон. 905-312-4742.

Note. **Postage and handling extra, plus GST 7%.**